

EL FAE FA EL FAE

Pròleg per Carles Hac Mor i Ester Xargay

Carles Hac Mor (Lleida, 1940). *Es defineix sempre com a escriptor i no pas com a poeta. Tanmateix, quan no escriu poesia, ho fa com a poeta. De fet, defuig totes les etiquetes. El conreu de la paradoxa i de tota mena de contradiccions són a la base de la seva escriptura, de la seva poesia. El seu lema principal consisteix en "Es tracta de no consolidar res, i ni això: es tracta de no-res". La seva escriptura es reescriu d'acord amb les normes i els conceptes que ella mateixa va creant a fi de poder-los destruir, i així anar negant fins i tot el propi pensament. Al voltant d'això ha bastit una extensa obra narrativa, poètica i d'assaig. S'ha rebenat l'hospici (1992) i El desvari de la raó (1995) són dos poemaris emblemàtics de l'autor entre la dotzena llarga de títols de poesia publicats.*

Ester Xargay (Sant Feliu de Guixols, 1960). *Escriptora i teòrica de l'art, llicenciada en Història de l'Art per la Universitat de Barcelona. Actualment escriu sobre l'expansió de l'art: interdisciplinarietat, actituds, procediments i dissolució dels gèneres. Ha publicat diversos llibres de poemes entre els quals Epítom infra nu o no (Ombres de poemes de Marcel de Duchamp) amb Carles Hac Mor, a Edicions Pagès. 1997, també ha realitzat treballs videogràfics, traduccions de llibres i escriu regularment en diverses publicacions i revistes d'art i lletres.*

El FAE (Front d'Alliberament de l'Escriptura) escriu, en forma de micromanifest, el present editorial per a aquest número rodó, el 25, de *Paper de vidre*.

Ara bé, el FAE no som pas els qui signem aquest editorial. Que no hi hagi confusions ni malentesos que podrien perjudicar el FAE: els sotasignats no som el FAE, tot i que, segons com es miri, som del FAE.

Perquè el FAE, 'de fet', no existeix, i d'això li ve la seva força expansiva.

De tota manera, atenció!: no és pas que el Front d'Alliberament de l'Escriptura no existeixi, sinó que, com hem dit, 'de fet', no existeix. Aquest 'de fet' vol dir que, fet i fet, el FAE sí que existeix, per bé que sap que la seva existència el pot portar a la seva consolidació, a la seva institucionalització, i, per tant, a desvirtuar-lo, amb la seva consegüent putrefacció.

La inexistència, 'de fet', del FAE és la garantia de la seva existència, de la seva lluita, volgudament deslluïda i contradictòria, per l'alliberament de l'escriptura, que bitllo-bitllo suposaria l'alliberament del FAE i dels seus membres.

"Així no es va enlloc!", li pot ser objectat al FAE des de punts de vista putrefactes i sense tenir en compte, però, que aquest enlloc és precisament allò recercat pel FAE. I vet aquí la paradoxa: negar-se a anar enlloc i, tanmateix, esforçar-se per arribar a aquesta negació d'arribar a algun lloc.

L'alliberament de l'escriptura és una finalitat tan inconcreta que no pot tenir un final. I a despit d'això, el FAE no té cap més objectiu que allò que proclama el seu nom, l'alliberament de l'escriptura, amb el benentès que tota intenció i tota voluntat d'assolir un objectiu, sigui quin sigui, són motius de putridesa.

El FAE no és sinó una entelèquia vivent que no té cap vergonya de ser-ho i que, si en algun moment aquest fos el cas, tampoc s'averkonyiria de ser una miqueta o moltíssim podrit.

El FAE no vol ni tàctiques ni estratègies. El FAE exigeix la llibertat de l'escriptura ara mateix i ací mateix, sense dilacions ni cap consideració de cap mena.

Les adhesions al FAE són inconscients, o sigui, que tot sovint els qui s'hi adhereixen no s'adonen que ho fan: ho són, del FAE, i es pensen que no ho són, i, a vegades, ni tan sols saben que el FAE, 'de fet', existeix.

Al capdavant i al capdamunt, doncs, tothom és del FAE, fins i tot aquells qui no ho volen ser. I alhora -i això és important- ningú no és del FAE.

Ben al contrari de totes les iniciatives, de totes les empreses, entitats, associacions, institucions i etcètera, que tothora fan ostentació dels seus postulats, el FAE -i això és emocionant!- s'interroga sobre si mateix, es demana quina és la seva essència i quins són els seus accidents.

En conseqüència, no pas "Visca el FAE!", ans més aviat "Què és el FAE?"

I malgrat això, i a desgrat de tot el de més amunt, i que podem resumir en el bram de guerra que fa "El FAE és un perill per al FAE!", cridem:

Visca el FAE! Visca el FAE! Visca el FAE!

Signat:

Carles Hac Mor i Ester Xargay